

Prof. Dr. Mansur Beyazyürek
Bağımlılık Dergisi Genel Yayın Yönetmeni

İnsan ağaç gibidir, yükseğe ve aydınlığa doğru gitmek istedikçe kökleri toprağa gömülmek, aşağılara, gölgeye, derinliklere "kötülüklerle" uzanmak ister.

Nietzsche

Hepimiz üzerinde düşünmediğimiz, sorgulamadığımız birşeylere bağımlıyız. Televizyonu açıp, üç saat bakıp üzerinde hiçbir şeyi düşünmeyip, tartışmadığımız herhangi birşeyi yutabiliriz! Aynı şekilde yolumuzun üzerindeki piyangocudan alınan bilet, loto kuponları, çoğu zaman nedensiz, belli yerlerden yapılan alışverişler, seçilen yemekler... sayfalara sığmayacak kadar çoğaltabiliriz örnekleri.

Maddeyi insanoğlu keşfetti, geliştirdi. Hep vardı ve olacak. Bunu da bazı faydalar zevkler elde etmek için yaptı. İşte eroin bu! Kokain bu! Alkol bu! vs... deyip bir takım özelliklerini arka arkaya sıralayıp, ürkütücü bir tablo ortaya koymaktan öte bir şeydir madde. Yazımın girişinde Nietzsche'den bir alıntı yaptım. Bağımlılıkla ilgilenen bir uzmanın gözardı etmemesi gereken bir düşünce olduğuna inanıyorum Nietzsche'nin söylediklerinin. Bu gerçeğin tersini düşünebilir miyiz? Maddeler keyif verdikleri gibi acı da verirler. Bu da bağımlılığın temelinde olan ve onu anlamak için birçok branşa ihtiyaç gösteren ikilemdir. Psikiyatri ve tıbbın diğer dalları, psikoloji, sosyoloji, felsefe, genetik, antropoloji gibi.

Bir kadın ya da erkek bir maddenin bağımlısı olduğu andan itibaren yoksunluğun acı gerçeği ile karşı karşıyadır. Ve bu durum onu acıya sürükler. Bununla birlikte acıdan önce kullandığı maddeyle belirgin bir zevk, mutluluk yaşar. Bu zevkin içinde ilahi, coşkun, öncesinde sıkıntı verenle kaynaştıran öğeler vardır. Yaşanan haz acıdan bağımsız düşünülemez. İki uçlu bir süreç başlar. Madalyon iki yüzlüdür.

Kullanımın belli bir döneminde hissedilen acı, bağımlı insanı kullandığı maddenin özelliklerine bağlı olarak bir tavır almaya zorlar. Ve bu durum onun maddeyle ilişkisini kesmesine kadar gider. Maddeyle olan ilişkiyi kesme arzusunda; kendisiyle,

yaşanılan dünyayla, eşyalarla, insanlarla ilişkisi söz konusudur. Kendisi üzerinden kurulan maddesizliğe sonsuza kadar dayanabilme kapasitesi devreye girer.

Eroini bırakan insanlar bunun tüm hayatları boyunca süreceğini, bir daha tekrar başlamayacaklarını söylerler. Sigarayı bırakan birisinin durumu da aynıdır. İlk zamanlarda şöyle der: "Artık bitti, tütüne dokunmak bile istemiyorum, 15 yıl boyunca her gün 1,5 paket sigara içtim, sabahları uyandığımda siyah şeyler tükürüyordum, başım ağrıyordu, ağzım, ellerim kokuyordu, kendimi hiçbir zaman iyi hissetmiyordum, merdivenlerden çıkarken nefesim kesiliyordu, tıkanıyordum."

Kişinin sigara içmeyi bırakmak istemesi, artık sigarayı içmesinin getirdiği olumsuz etkilerin, tütünden alınan keyfin önüne geçmiş olmasındandır. Ancak sigara içmemeye başladığı andan itibaren çok çabuk bir şekilde bu olumsuz etkileri unutacak ve bellekte yalnızca: sabah uyanır uyanmaz içip kendine geldiği sigara, iyi bir yemekten sonra içilen sigara, kahveyi daha lezzetli yapan sigara keyfi kalacaktır. Sonuç olarak tütün bağımlısını tekrardan içmeye başlatan neden maddenin olumlu etkileridir, madde den aldığı keyiftir. Ve bağımlı olumsuz etkileri yani acıyı unuttur. Eski içici tekrar içmeye başlayacaktır. Çünkü adı tütün olan ve zevkle özdeşleştirdiği bu maddeye karşı onda bir duyarlılık olmuştur. Tütün için geçerli olan bu durum eroin ve alkol için de geçerlidir.

Nietzsche ile başladım, yine onunla bitiriyorum:

"Gerçeğe olan inanç şu ana kadar gerçek olduğuna inanmış olduğumuz şeyler üzerine şüphe etmekle başlar."

Saygı ve sevgilerimle...